

Nog even en de hele Villa is wakker. Maar wanneer ze weer in bed wil stappen, hoort ze weer een tik tegen haar raam.

‘Kom op! Er wordt gezongen en gedanst rond grote kampvuren, het is werelds! Spectaculair!’

Milli hijst zichzelf weer uit bed. Ook dat nog! Staat-ie gewoon te schreeuwen! Dan loopt ze vlug weer terug naar het raam. ‘Je maakt iedereen nog wakker, als je niet ophoudt! En daarbij, ik ga niet naar dat bos met jou. Dat zeg ik toch!’

‘Je bent toch niet bang voor een beetje avontuur, tutje hola!’

‘Ja... Nee. Natuurlijk niet, sukkel. Maar dit...’

‘Is een avontuur, yep!’ roept Gabe.

Milli zucht. Ze wordt zenuwachtig van die gek. ‘Avontuur... Ja, hoor.’ Hoe komt ze nou van hem af?

‘En ik ga toch niet weg voor jij meegaat!’ roept Gabe, en hij slaat zijn armen demonstratief over elkaar.

Milli kijkt opgelaten naar beneden. Die Gabe is een echte doordrammer, ze kent hem al langer dan vandaag, helaas. Maar wanneer hij iets in z’n kop heeft, dan... ‘Avontuur, hè. Hmm,’ zucht Milli zenuwachtig. Stond dat niet in die brief? Jawel... Van die twee wordt ze af en toe niet goed. Maar als Mike het al gezien heeft en zij niet en Gabe heeft het over een avontuur precies zoals in die brief, dan... Misschien zou ze het niet moeten doen, maar... Maar ze is nu toch wakker...

‘Nou, komt er nog wat van?’ roept Gabe ongeduldig.

‘Oké, ik ga met je mee. Als jij je maar gedraagt,’ zegt Milli dan maar vlug. Ze komt toch niet van hem af.

‘Tuurlijk,’ grijnst hij. ‘Ik wacht.’

‘Beloof het me. Of nog beter, zweer het!’

‘Ik zweer het.’ En Gabe spuugt tussen twee vingers op de grond. ‘Ik gedraag me, zie je wel.’

‘Oké, wacht.’ Milli kleedt zich vlug om en klautert het raam uit. Dan klimt ze via de klimop naar beneden. Gelukkig heeft ze dat al vaker gedaan. Nog een wonder dat haar broer Mike niet wakker geworden is. Of Gertruda Zuurtje of oom Pleizerius. Dan springt ze met een zachte bons op de besneeuwde grond.

‘Top!’ grijnst Gabe. En hij begint meteen door de sneeuw de heuvel af te struinen.

Milli volgt. Het is maar goed dat het nog donker is, dan hoeft ze de triomf op zijn gezicht niet te zien. De volle maan tekent scherpe zwarte schaduwen in het glooiende, wit besneeuwde landschap. Het is zo fris buiten dat hun adem te zien is. Milli huivert. Zo-even lag ze nog veilig en wel onder haar warme dekbedje in de oude Villa. Nu loopt ze midden in de nacht te ploeteren door de sneeuw, achter iemand aan die ze nog geen Gouwer zou toevertrouwen. Hoe heeft deze idioot haar zover kunnen krijgen?

Even later staan ze op het laantje onderaan de heuvel dat naar het bos toe leidt.

Ze staan stil onder een lantaarn. Milli veegt de restanten klimop van zich af. 'Gabe, echt niks stoms, hè?' hijgt ze zenuwachtig. 'Er zijn echt dansers, hè? Want ik heb geen zin meer in weer een van die rotgeintjes van je!'

'Ik?' grijnst Gabe. 'Maar ik doe nooit iets stoms.'

'O nee, *mon ami*?' snuift Milli minnetjes. 'Wat dacht je van stomme raadseltjes bedenken in filmpaviljoens, om ze vervolgens...'

'De P.P.P.?' grijnst Gabe. 'Daardoor kwam je toch los en heb je een Gouwer gescoord.'

'Oké, maar die verloor jij weer. Met je "Wehemmenumniemeer..."'

Gabe grijnst.

'En wat dacht je van het jongere zusje opsluiten in een wc op haar nieuwe school? M'n hele reputatie meteen aan gort en daar heb ik nog steeds last van, als je het weten wil.'

Gabe kijkt haar schuld bewust aan. 'Oké, oké... geintje.'

'Geintje? Dat was ronduit gemeen! Wanneer jullie het niet zelf zijn, is het allemaal wel lollig.' Milli snapt nog steeds niet hoe haar broer zo stom had kunnen zijn. 'En die truc met die aansteker dan? Dat was zeker ook een geintje? Wat had je daar nou weer mee gedaan? Dat heb je me nog steeds niet verteld.'

Gabe grijnst en stapt het laantje op. Dan loopt hij verder.

Milli loopt vlug achter hem aan. 'Ja hoor, doe maar net alsof je van niets weet,' hijgt ze tegen z'n rug.

Gabe trekt nonchalant z'n schouders op.

Maar Milli weet het nog goed. Op school hadden ze een kerststal in de grote hal, vlak naast de kerstboom. En tijdens de advent werd er iedere week een kaars gebrand. Zo ging dat vier weken lang, tot er vier kaarsen zouden branden. Maar als allerlaatste, op de dag van de kerstviering, zou er een olielampje worden gebrand in de kerststal zelf. En hoewel het toch met dezelfde aansteker gebeurde, schoot er opeens een hele grote steekvlam uit. Milli had de eer dit licht te mogen ontsteken, maar liet van schrik de aansteker vallen. Het was zo'n ouderwetse met zo'n klepje, die je kon bijvullen met benzine. En toen had iedereen naar haar gekeken als de boosdoener... 'Die DeMeester kon het nog maar net op tijd blussen!' sist Milli grimmig tegen Gabe's rug. 'En dat kostte mij strafwerk... Maar ik was het niet, en dat weten jullie maar al te goed. Het was jouw aansteker, Gabe, geef het nou maar toe!'

Gabe trekt z'n schouders op.

Milli staart koppig naar zijn rug. Hoe was het mogelijk dat die twee nog nooit betrappt waren op school? En dat die broer van haar familie van haar is... Mike had haar moeten beschermen tegen deze dwaas. Maar nee, hij deed er gewoon aan mee. Milli struint nukkig achter Gabe aan. En dat ze nu juist van deze twee sukkels afhankelijk was geweest tijdens haar eerste Tijdgeestreis voor het verkrijgen van een Gouwer. Milli trekt haar schouders op. Nou, waren ze toch nog ergens goed voor geweest. 'Uitstekende leerlingen noemde die DeMeester jullie nog!' snuift ze grimmig, 'Nou, hij moest eens weten.'

‘Nou, jij kan er anders ook wat van,’ grijnst Gabe. ‘Drie koninginnen... Heiligschennis!’

‘Heiligschennis, hoor hem, de kerststalstoker! Ik had wel van school gestuurd kunnen worden door die man. Hij let aldoor op me. Hij hoeft maar iets...’

‘Zeker wel, met je Geestrijke Prietpraat.’

‘Heeft Mike je dat verteld? En jij dan met je gestook, geestarm zal je bedoe-len!’

Gabe grinnikt en loopt verder.

Kwajongensstreke, da benne ut, had Gertruda Zuurtje gezegd, toen Milli het haar vertelde. Dat kan allemaal wel. Maar daar wil zij niet de dupe van zijn...

Dan neemt het laantje een wending en zien ze het bos plots hoog boven zich uittorenen als een grillig, spookachtig, zwart silhouet in het koele licht van de volle maan. Milli huivert.

‘Cool,’ grijnst Gabe.

‘Cool? Dit is helemaal niet cool,’ huivert Milli en ze kijkt even om richting Villa Geestdrift, verder weg hoog op de heuvel. Hoe had ze zo stom kunnen zijn midden in de nacht met deze kwibus mee te gaan? Het vriest! Ze rilt.

Maar Gabe stapt plots het laantje af en begint dwars door de sneeuw richting de bosrand te struinen.

‘Heu? Waarom neem je het bospad niet?’ Milli struint vlug achter hem aan. Wat is hij nu weer van plan?

Dan staan ze voor de bosrand. ‘Wat doen we hier? Er is daar toch een pad?’ rilt Milli.

Maar opeens keert Gabe zich om en duwt haar tegen een boom. Milli slaakt een gil. Maar Gabe houdt vlug zijn hand voor haar mond. ‘Sst!’ fluistert hij. ‘Zeg dat je stil bent!’

Milli knikt. Dan laat hij haar los. ‘Je liet me schrikken, idioot!’ fluistert ze.

‘Het is geheim en daarom neem ik het bospad niet,’ fluistert Gabe. ‘Ik wil je iets laten zien waardoor je de wereld beter gaat begrijpen!’

Milli kijkt hem geschokt aan. ‘Ik wist het, Gabe, verdikke! Wat nou weer, geen dansers?’

Gabe houdt plots zijn vinger tegen zijn mond. ‘Sst...ik hoor iets!’ fluistert hij opgewonden, en hij wijst.

Milli tuurt richting de aangewezen plek. Aan het einde van het laantje zien ze nog net een donkere schim vliegensvlug de weg kruisen en verdwijnen in het bos. Milli houdt van schrik haar adem in. ‘Wat was dat?!’

Gabe raapt een tak van de grond. ‘Ik heb wel zo’n vermoeden,’ fluistert hij.

Milli tuurt vluchtig naar het einde van het laantje. ‘Wie was dat dan?!’

‘Niemand.’